

ADRIAN MIHĂLȚIANU ■ EPOCA INOCENȚEI

CUPRINS

2021

Hai, dronează-mă!.....	9
------------------------	---

2033

Miliardarul.....	39
Invizibil.....	51
Societatea	74
Visuri circulare	108
<i>Orașul de Vis</i>	108
<i>Amintiri</i>	128
<i>Omul Partidului</i>	136
<i>Toți oamenii președintelui</i>	146

2046

Departa, în spațiu.....	157
Lăgărul Europa	179
Izolare	207
Avanpostul 10.....	222
Un mic pas greșit pentru omenire	251

Lungul drum spre casă.....	263
Paris, 2036.....	277
Salvarea	299
Prieteni vechi.....	309
Un om, o misiune.....	325
Cel mai prețios lucru	333
Conspirația	340

Promotii pe site:

[nemira.ro](#)

Concursuri pe Facebook:

[facebook.com/ed.nemira](#)

Articole pe blog:

[blog.nemira.ro](#)

2021

HAI, DRONEAZĂ-MĂ!

Tom se trezi în mașina sa, străfulgerat de o durere ascuțită în umăr, cu mâna stângă amorțită și cu sentimentul că se întâmplase ceva nasol. Dărdăia de frig. Și avea și de ce. Era sfârșit de februarie 2021, iar de sus venea o ploaie rece, înghețată.

– Rahat! Ce naiba?

Detectivul se uită în jur și șterse cu mâna amorțită aburul de pe geamul lateral, dându-și seama că adormise în timpul uneia dintre cele mai importante pânde la care participase vreodată. Și că era al naibii de frig în dimineața aia ploioasă și întunecoasă.

– Hai, mergi, mergi, mergi!

Urmă o avalanșă de înjurături creative, în timp ce Tom își căuta frenetic microdronele, ciocănind nervos cu degetul în ecranul negru al sistemului de navigație. „E numai vina lui Grace, clar“, se gândi, venindu-și în sfârșit în simțiri. Strigă la mașină să pornească motorul și să usuce cât mai repede geamurile care-l împiedicau să vadă ce se întâmpla afară.

Grace era o brunetă dementială, de 25 de ani, iar el, un mustăcios blond de 44 de ani, cu niște ochi albaștri care încă nu-și pierduseră profunzimea cu care fermeca fete în tinerețe.

Grace intrase în viața lui ca un boom sonic, cu patru luni în urmă. La început se simțise flatat că încă era în stare să facă o astfel de cucerire, mai ales după ce căsnicia de opt ani i se destrămase.

Totuși, curând simțise că îi drena toată energia rămasă, iar nopțile nebune cu petreceri continue la care îl trăgea după ea îl obosiseră atât de mult, încât începuse să dea greș exact la ce se pricepea mai bine: pânde. Grace era o superbă forță a naturii care îl făcea fericit, dar care îl lăsa treptat fără sursa lui de viață.

Iar acum se chinuia să-și repornească sistemul de supraveghere care se oprise automat în timpul celor două ore cât adormise. Asta nu era bine, nu era bine deloc.

– Mergi, băga-mi-aș, mergi! Hai, aprinde-te! Așa!

Sistemul multimedia al mașinii sale porni în sfârșit, iar o voce suavă îi susură prin boxe obișnuita urare despre ziua minunată pe care ar fi trebuit să o aibă – o chestie care probabil le păruse foarte deșteaptă inginerilor de la BMW prin 2019. Tom comută imediat sistemul în modul de control de la distanță, încercând să-și reactiveze microdrona.

– OK, sufrageria... Avem sufrageria, doamnelor și domnilor! Nu era nimeni acolo.

– Hmm. Ce urmează... dormitorul. Dormitorul! Hai! Da, dormitorul... Nimic în dormitor. Și drona de la bucătărie nu mai merge. Ce dracu’?

Dar drona nu se stricase. Feedul video apărui în sfârșit, deși cam neclar, filmând exteriorul clădirii rezidențiale în care locuia ținta sa. De pe asfaltul ud. Cumva, drona sa căzuse de la fereastra țintei sale de dimineață, iar acum o putea găsi oricine se plimba pe-acolo. Era deja mult prea mult pentru o pândă ratată.

Furios, Tom ieși din mașină, spunându-i să închidă ușile în urma lui. Își trase gluga de la hanorac peste cap și începu să alerge prin ploaie, ca un jogger oarecare. Două blocuri mai încolo, iată și drona lui. Se uită cu atenție în jur. Nu era nimeni, așa că se aplecă și o luă ca și când ar fi găsit-o din întâmplare, apoi continuă să alerge în jurul blocurilor, întorcându-se la mașină.

Nu poți să lași o microdronă Sparrow 3000 de opt sute de dolari pe asfalt, mai ales după ce statul New York decretase că e ilegal să folosești drone neînregistrate pentru a spiona cetățenii. Erau legale pentru detectivii privați din Washington și multe alte

orașe, dar păsările de pradă de pe Wall Street nu avuseseră chef ca afacerile lor dubioase să fie spionate din aer, așa că reușiseră să le interzică în oraș. Da, de parcă asta ar fi descurajat spionii profesioniști.

Deja îmbujorat din cauza efortului, Tom intră cu greu în mașină, ud, dar încălzit de alergarea prin ploaie, și încercă să-și tragă sufletul.

– O să mă omoare tipa asta, o să mă omoare!

Câteva clipe, în timp ce se chinuia să repare aripa stângă a dronei, îi veni în minte imaginea lui Grace adormită goală în pat în timp ce el ieșea în miezul nopții pentru noul său contract. Clătină nervos din cap și încercă totuși să se concentreze mai bine pe ce făcea: drona arăta ca o vrăbiuță rănită. Dar vrăbiuța asta îl ajutase deja în nenumăratele urmărituri prin care rezolvase atâtea și atâtea cazuri nenorocite de divorț și făcuse bani serioși în ultimii ani.

„Acum, să vedem ce a înregistrat frumusețea asta.“

Recăpătându-și în sfârșit suflul, inseră drona recuperată în mufa din bord și se apucă să descarce zecile de GB de date înregistrate în precedentele opt ore. Era vital să afle când plecase ținta lui din casă, iar bucătăria era singura cameră din apartament prin care se vedea ușa de ieșire.

Două secunde mai târziu, fluxul video apărui pe ecranul mașinii, iar Tom îl derulă rapid, de la coadă la cap. Nu-i luă mult, pentru că dădu imediat de ținta sa: omul plecase din casă cu șapte minute și o secundă înainte ca drona să cadă de la geam, nu înainte de a se uita pe fereastră să vadă cum era vremea.

„Șapte minute, iar drona a încetat să mai înregistreze acum... douăzeci și unu de minute, mama ei de treabă! Sunt în urmă cu o juma' de oră, mii de draci!“

Mușcându-și buza de jos, mări imaginea și făcu o captură de ecran cu fața omului pe care îl urmărea. Tot ce avusese până acum fusese o adresă și un buget de cinci mii de dolari, pentru că cei care îl angajaseră nu doriseră să dezvăluie nimic altceva. Trebuise să-l urmărească pe bărbatul aflat la această adresă și să raporteze tot ce făcea. Acum avea în sfârșit o imagine cu fața unui chinez scund, de vreo patruzeci sau cincizeci de ani, cu ochelari mari cu ramă

Respe groasă și costum negru. Individul părăsise locuința cu o geantă diplomat în mână.

Își descărcă apoi captura de ecran pe telefon. Dădu o căutare pe Vflux după figura țintei sale, cu o singură restricție: o rază de cincizeci de kilometri în jurul locului unde se afla Tom. Ținta nu putea fi mai departe, nu cu traficul de la șapte dimineața. Peste câteva secunde, software-ul de recunoaștere găsi patru potențiale potriviri, una dintre ele fiind exact ținta lui, care era acum filmată în direct de trei camere video mobile aflate pe Park Avenue.

„Ha! E la doar cincisprezece minute de mers cu mașina de aici! Și încă pe străzi... s-o fi dus pe jos? Mă rog, te-am prins, nenorocitul, să le dea 'mnezeu sănătate puțoilor ălor!“ mormăi Tom, comandând repornirea motorului ca să intre din nou în traficul aglomerat.

„Betsy, du-mă aici!“, îi ordonă Tom mașinii, apăsând pe ecranul navigației și selectând opțiunea Fast. „Betsy“ începu să se strecoare singură prin trafic, recalculând cea mai rapidă rută la fiecare intersecție. Tot ce trebuia Tom să facă era să țină mâinile pe volan, deși mașina putea vira de capul ei – o îmbinare stupidă între regulile de circulație perimate și facilitățile avansate ale mașinii. Dar asta-i permitea să stea cu ochii-n ecran, pentru a nu-și pierde din vedere ținta.

„Puțoii ăia“ de care vorbea Tom erau puștani care filmau tot ce fac ziua, cu camerele mobile de pe ochelari sau ascunse undeva pe haine și partajau apoi feedurile video live pe internet, pe Vflux. Era ultima modă, lucrul pe care trebuia neapărat să-l faci dacă voiai să atragi atenția. Marea Chestie din 2021. Combinată cu un software de recunoaștere facială de ultimă generație, cu feedurile camerelor fixe deja hackuite și o conexiune cvasipermanentă la internet 5G, era unealta supremă de urmărire.

Totuși, Tom avea o dilemă. Angajatorul îi specificase că nicio agenție oficială nu trebuia să știe că ținta sa e în vizor, așa că nu putea da drumul la urmărirea în timp real a chinezului – agenții federali ar fi intrat pe fir și, chiar dacă el, ca detectiv privat, ar fi putut utiliza facilitatea asta în mod legal, trebuia să obțină mai

Rîntâi autorizarea scrisă. Mandatul ar fi fost înregistrat, iar Tom chiar nu putea risca așa ceva.

Așa că porni o aplicație pe care o cumpăraseră cu trei luni înainte, una care funcționa doar câte zece minute, apoi trebuia re-pornită, anonimizând căutările. Aplicația se sincroniză cu sistemul de navigație al mașinii și cu feedul GPS furnizat de aplicația de video live. Treaba nasoală era că anonimiza și persoanele căutate, așa că nu puteai lipi un nume de o figură. Deocamdată era suficient să-i caute doar fața.

În două minute vedea deja două, ba chiar trei feeduri video care îl conțineau pe chinezul său. Acesta mergea pe jos printr-un cartier cam urât, cu imobile înalte și străzi pustii.

În mod sigur căuta o adresă, întorcându-se pe călcăie și privind suspicios peste umăr. Tom se amuză să schimbe feedurile video ca să-l vadă din mai multe unghiuri, pe măsură ce aplicația video combina imaginile venite de la trecători cu cele de la camerele video fixe.

„Exista mai mult respect pentru intimitate în tinerețea mea“, se trezi că murmură, apoi izbucni în râs – să trăiască tinerii de azi! Dacă s-ar fi bazat doar pe camerele video fixe, de mult l-ar fi pierdut din ochi pe chinez.

Tom sincroniză coordonatele din feedurile video cu GPS-ul mașinii, apoi preluă controlul asupra volanului și începu să accelereze pe străzile ude ale orașului, aruncând un ochi din când în când pe ecran. Câteva minute mai târziu, după două restarturi și vreo treizeci de salturi între feeduri video venite de la indivizi diferiți, ajunsese în sfârșit în zonă. Se apucă să caute un loc de parcare, când observă că ținta se apropiase de o clădire, verificând adresa notată pe o bucățică de hârtie. Apoi chinezul dispăru din Vflux, pentru că strada pe care intrase era pustie, între clădiri de birouri părăsite.

„Acum ori niciodată“, își spuse Tom și activă modul de căutare autonomă a unui loc de parcare pe o rază de trei sute de metri, fapt care-i permitea să se concentreze pe ce avea de făcut. Mașina trecea lent pe lângă celelalte automobile parcate pe străzile din

jur, în timp ce el deschise trapa de sticlă ca să lanseze o nouă dronă-vrabie, cu o încărcătură și mai prețioasă: o dronă micropăianjen, pe care o cumpărase cu două luni în urmă și cu care abia aștepta să se joace.

Merita fiecare dolar, chiar dacă era mult mai scumpă decât vrăbiile robotizate. Păianjenul de un centimetru pătrat era capabil să filmeze în 4K, să ajungă în orice locșor imaginabil și chiar putea sări, dacă era nevoie. Dar avea un mic inconvenient: trebuia să fie controlat de la maximum zece metri distanță, iar antena sa minusculă nu era suficient de puternică pentru ca semnalele să-i fie prinse din interiorul mașinii. Trebuiau să fie recepționate și transmise mai departe de antena unei drone-vrabie, iar asta necesita poziționarea ei cât mai aproape de țintă.

Tom nu mai lucrase cu păianjenul, dar în drone-vrăbii era expert. Încărcă păianjenul în dronă-vrabie, pe care o trimise direct pe strada unde dispăruse chinezul, apoi deasupra individului. Chiar înainte ca acesta să pătrundă într-una dintre clădiri, își lansează păianjenul fix pe costumul lui.

Păianjenul era dintr-un material flexibil, extrem de subțire, care-l făcea transparent și foarte greu de depistat cu ochiul liber, dar care-i dădea și abilitatea de a se agăța de orice suprafață ca o șopârlă. În plus, era suficient de ușor să nu fie simțit când căzu pe costum, dar suficient de mare pentru a transmite imagini video și sunet pe o rază de zece metri, timp de douăzeci de minute.

Tom direcționează dronă-vrabie din ce în ce mai sus, pe măsură ce chinezul urca scările, până când ajunse cu ea aproape de acoperiș. Se concentrează apoi să o prindă de peretele de sub acesta pentru ca...

„Ce dracu’?!“

BMW-ul pusese singur o frână bruscă, iar un adolescent speriat se uita cu dispreț spre Tom, încercând să se agățe de bicicletă fără să cadă. Apăruse de nicăieri, în viteză, din spatele unei dubițe parcate, iar mașina îl salvase pe Tom, care stătea cu ochii-n ecranul de control al dronelor, de la un accident destul de grav.

Nu că Tom ar fi fost recunoscător, din potopul de înjurături înțelegându-se câte chestii i-ar fi făcut puștiului, implicând multe,

multe biciclete și un anus suficient de bine dezvoltat pentru a încăpea toate acolo. Puștiul îi arată degetul mijlociu, se urcă înapoi pe pedale și demară în trombă, iar Tom îi mârâi printre dinți mașinii să repornească rutina de căutare a locului de parcare. Își aruncă din nou ochii pe ecranul de pe bord.

Semnalul păianjenului era din ce în ce mai bine captat de vrabie, așa că Tom mai efectuează câteva re poziționări ale acesteia ca să prindă cum se cuvine feedul video transmis de pe umărul țintei sale.

Chinezul se afla acum într-o cameră cu tavanul foarte sus. Părea părăsită de mult timp, cu rafturi goale ce se întindeau până la plafon, foarte mult praf și mai ales foarte mult întuneric. Ce era cu bezna asta?! Sau o fi fost de la nanocamera 4K de pe drona-păianjen care nu avea senzori suficient de buni pentru a livra o imagine decentă către vrabia agățată acum chiar deasupra uneia dintre ferestre, la etajul al șaptelea al clădirii...?

„Fac ceva pe 4K-ul ăsteia! Dai cinci mii de dolari pe ea, și tot ce primești este imaginea asta de rahat!“ mormăi Tom, fără a fi totuși chiar atât de nemulțumit de noua jucărie. Jamaicanul care i-o vânduse la negru îi făcuse realmente o favoare. Nimic mai eficient pentru infiltrări în casele țintelor sale decât tipul ăsta de dronă, chiar și cu feedul ăla video lipsit de calitate.

Chinezul stătea pur și simplu în mijlocul camerei, așteptând cu diplomatul în mână.

Mașina lui Tom găsi în sfârșit un loc de parcare pe o străduță, așa că opri motorul și-și începu așteptarea.

Trecură zece minute, iar Tom se simțea deja cam plictisit și înfrigurat, când lucrurile începură în sfârșit să se miște. Ținta lui avea, se pare, vizitatori: trei bărbați în costume negre se apropiau de clădire, uitându-se atent în jur. Nu erau chinezi, arătau mai degrabă a agenți guvernamentali. Experiența îi spunea că nu erau agenți FBI, erau mult prea alunecoși. Probabil CIA... Lucrurile deveneau în sfârșit interesante. Deci de-aia îi ceruse angajatorul să nu interfereze deloc cu „organele“?